

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ เรามาฟังธรรมๆ เรามาทำบุญกุศล ทำบุญกุศลที่ไหน ทำบุญกุศลที่เรา
เกิดมา เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนานี้เป็นลาภอันประเสริฐ เกิดเป็นมนุษย์เป็น
ลาภอันประเสริฐ เพราะถ้าไม่เกิดเป็นมนุษย์ จิตมันต้องเกิดอยู่แล้ว แต่เกิดในสถานะอะไร ถ้าไป
เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม มันมีความสุข แต่ความสุขอย่างนั้นมันเจือไปด้วยความ
ทุกข์ใจ ความสุขอย่างนั้น เทวดาเขาเป็นทิพย์สมบัติๆ คำว่า “ทิพย์สมบัติ” ในใจ

คูสิ คูพระอินทร์สิ คูพระอินทร์มาใส่บาตรพระกัศสปะ เวลาปกครองเทวดา ปกครอง
ด้วยกัน เขามีแสงมากกว่า เขามีบุญกุศลมากกว่า นี่เป็นพระอินทร์ ในหัวใจมันคิดเองใจ ในหัวใจ
เราต่ำต้อยกว่าเขา เราเป็นผู้ปกครองเขาดูแลเขา แต่ทิพย์สมบัติน้อยกว่าเขา เวลาพระกัศสปะ
เข้ามาสนทนาสนทนา ออกจากอาณาสนทนา มาแอบใส่บาตร แต่พระกัศสปะท่านก็มีความปรารถนา
ของท่าน มีความปรารถนาของท่านแบบโลกๆ ใจ

เวลาทางโลก คนทุกข์คนจน คนชายขอบ คนที่ไม่มีใครดูแล เวลาออกจากอาณาสนทนา
ตั้งใจจะไปโปรดคนทุกข์คนจน ไปโปรดช่างทอผ้า พระอินทร์ก็ปลอมเป็นช่างทอหูก จะมาใส่
บาตรพระกัศสปะ พอใส่บาตรพระกัศสปะ เวลาใส่บาตร พอใส่บาตรไปแล้ว พระอินทร์ มันเป็น
ทิพย์ อาหารเป็นทิพย์ใช้ใหม่ พอใส่บิ๊บ มันไม่ใช่คนจน

คนจนเขาก็จนใช้ใหม่ คนจน คูสิ วัตถุที่ทำบุญกุศลของเขา ทานของเขาก็ด้วยน้ำพักน้ำแรง
ของเขา น้ำพักน้ำแรงของเขา คนจนใช้ใหม่ มันก็ทำประสาคนจน คนรวยมันก็ทำประสาคนรวย
ใช้ใหม่ เทวดาก็ทำประสาเทวดา เขาเป็นทิพย์สมบัติ ถ้าพระเขามีสติเขารู้ พระเขามีปัญญา เขา
มองก็รู้ว่าคนคนนี้มีสถานะอย่างไร ถ้ามีสถานะอย่างไร นี่สถานะนะ แต่หัวใจที่ยิ่งใหญ่ใจ หัวใจ
ที่ปรารถนาที่จะสร้างบุญกุศลอันนั้น คูสิ พระอินทร์ๆ เราบอกว่า เวลาเกิด คูสิ เป็นเทวดา เป็น
อินทร์ เป็นพรหม มันมีความสุขเป็นทิพย์สมบัติ แต่กิเลสในหัวใจของเรามันก็บีบคั้น กิเลสในใจ

ของคน พระอินทร์ยังมีความทุกข์ ความทุกข์ที่ตัวเองปกครองเขาแล้วควบคุมเขา ทิพย์สมบัติ น้อยกว่าเขา จะมาสร้างบุญๆ เห็นไหม

เวลาเราเกิดมา เราเกิดเป็นมนุษย์เป็นลาภอันประเสริฐ ถ้าลาภอันประเสริฐแล้ว มันมีวาระ วาระคือว่า เรา ชีวิตนี้มันต้องมีการพลัดพรากเป็นที่สุด เราต้องตายแน่นอน เราตายข้างหน้าอยู่ แล้ว ถ้าความตายรออยู่ข้างหน้า ถ้าเรามีสติปัญญา

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พุทธศาสนาสอนนะ สอนถึงบริษัท ๔ บริษัท ๔ อุบาสก อุบาสิกา เขาก็ชวนขวยของเขา เขาต้องเลี้ยงชีพของเขาด้วยวุฒิภาวะ ด้วยหัวใจของเขา เขาพยายาม ถ้าเขามีสติปัญญา เขาจะทำบุญของเขา

พระ เวลาอุบาสก อุบาสิกา ภิกษุ ภิกษุณี ภิกษุ ภิกษุณีก็มาจากอุบาสก อุบาสิกา นั่นแหละ ก็มาจากคนนั่นแหละ ก็มาจากฆราวาสนั่นแหละ แต่เพราะเขามีจิตใจของเขา เขามีความมุมานะของเขา เขาอยากจะมีทิพย์สมบัติของเขา เขาอยากจะมีบุญกุศลของเขา เขาอยากจะมีกิเลสของเขา เขาก็บวชเรียนมาเพื่อประพฤติกฎปฏิบัติไง ถ้าเราไปประพฤติกฎปฏิบัติขึ้นมา บวชมาเพื่อฆ่ากิเลส บวชมาเพื่อภาวนา บวชมาเพื่อจะค้นหากิเลสในใจของตน

เวลาบวชมา ถ้าบวชมา เวลาบวชมาแล้วเลี้ยงชีพ เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง ถ้าการเลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง สิ่งที่เกิดมา ดวงค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาวันวิสาขบูชา เกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เกิดเป็นพระพุทธเจ้าด้วยการตรัสรู้ธรรม เวลานิพพานไปนะ เวลาถ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ คูตี พระเจ้าสุทโธทนะ พระเจ้าสุทโธทนะเป็นพระอรหันต์ เวลาพระเจ้าสุทโธทนะสิ้นชีวิต พระเจ้าสุทโธทนะเป็นพระอรหันต์ นี่เวลานิพพานไป

นี่ก็เหมือนกัน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าชายสิทธัตถะก็มีร่างกาย คนเราเกิดมามีร่างกาย เวลาตายไปก็ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด ที่สุดคือว่ายังมีกิเลสต้นหาความทะยานอยากในใจของตนอยู่ เวลาตาย ตายไปด้วยความหวัง ตายไปด้วยความอาลัยอาวรณ์ ตายไปด้วยความทุกข์ความยาก ตายไปแล้วไม่รู้ว่าจะไปเกิดที่ไหน

เวลาพระอรหันต์ท่านจะนิพพาน กิเลสมันตายแล้ว กิเลสมันตายตอนวันที่สิ้นกิเลส วันที่สิ้นกิเลส กิเลสมันตายในหัวใจนั่นแล้ว สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่ยังดำรงชีพอยู่ มันไม่มีกิเลสต้นหาความทะยานอยาก ไม่มีมีความขุ่นข้องหมองในหัวใจ ไม่มีสิ่งใดตกอยู่ในหัวใจเลย ไม่

มีเลย แล้วมันจะไปไหนล่ะ นี่ไง มันจบสิ้นกระบวนการไปแล้วมันถึงไม่มีความห่วงอาลัยอาวรณ์เลย ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น มันรอแต่วาระสุดท้าย รอวาระสุดท้ายอันนั่นเอง นี่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิด ตรัสรู้ และปรินิพพาน

เราก็ก่เกิดเหมือนกัน เวลาเราเกิดขึ้นมาแล้วนะ เกิดเป็นมนุษย์นี่ลากอันประเสริฐ เกิดมาแล้วเวลาข้าราชการเขาทำงาน เวลาจะสมัครเป็นข้าราชการ โอ้โฮ! แข็งแรง ไบรด์มาก รับไว้แล้วราชการจะเจริญรุ่งเรืองมาก พอรับมันเข้ามานะ เช้าขามเย็นขาม ลากิจ ลาป่วย เวลาเอ็งสมัครนี่เอ็งแข็งแรงมากนะ อู๊ย! สุขยอดเลย เวลาเข้ามาแล้วนะ ลากิจ ลาป่วย เช้าขามเย็นขาม

นี่ก็เหมือนกัน เวลาบวชเป็นพระขึ้นมาแล้ว บวชมาแล้วเช้าขามเย็นขาม ภาวนาสักแต่ทำทำพอเป็นพิธี นี่ก็เหมือนกัน จะไปวัดไปวา ไปวัดไปวานี่ลากอันประเสริฐ ลากอันประเสริฐจริงๆ นะ เพราะลากอันประเสริฐนะ มันสองชั้นสามชั้น ปัญหามันซับซ้อนมาก ทีนี้ปัญหามันซับซ้อนมาก กิเลสตัดหาความทะยานอยากมันปลี่ยนปลื้อน แต่เวลาเกิดมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย เวลาเราเกิดมาแล้วเรามีพระอรหันต์อยู่ในบ้านเรา ๒ องค์ มีพ่อกับแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก เพราะพ่อแม่ให้ชีวิตนี้มา พ่อแม่ให้ชีวิตมา ให้การศึกษามา พ่อแม่ปกป้องดูแลมา นี่ชีวิต นี่พระอรหันต์ของลูก

เรามีพระอรหันต์ในบ้าน ๒ องค์ แต่ถ้าบ้านเราเกิดมาด้วยบุญกุศล ด้วยกระแสนบุญ สายบุญ สายกรรมที่ถึงงามจะส่งเสริมกัน ดูแลกัน รักษากัน โอ๊ย! มีแต่ความสุขทั้งนั้นนะ แต่เกิดด้วยเวร ด้วยกรรมนะ เกิดมามีแต่ความบาดหมาง เกิดมามีแต่ความเจ็บช้ำน้ำใจ เกิดมานะ นี่สายบุญสายกรรมไง คำว่า “สายบุญสายกรรม” กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน เราสร้างเวรสร้างกรรมมาทั้งนั้นนะ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์อดีตยังไม่ได้พยากรณ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกท่านเคยตกนรกมา ท่านเคยเกิดในวิภูฏะ จิตมันเกิดได้หมดแหละ มันอยู่ที่การกระทำ ท่านเคยพบเคยเห็นมาทั้งนั้นนะ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์แล้ว สร้างแต่คุณงามความดีมาๆ เวลาทศชาติ ๑๐ ชาติสุดท้ายเสียดละทั้งนั้นๆ

ความเสียดละทั้งนั้น เสียดละด้วยความเต็มใจนะ ไม่ได้เสียดละแบบเราไง ด้วยความเชื่อศรัทธามันคอนแคลนใจ แต่อดศรัทธา ด้วยมุ้งมันของเขา ด้วยความเต็มใจของเขา เขาทำด้วย

ถ้าพิจารณาธรรมชาติ เห็นสรรพสิ่งนี้เป็นธรรมชาติ เราปล่อยวางมันมา พอปล่อยวาง มัน หดสั้นเข้ามา พอหดสั้นเข้ามาว่าเป็นเรา เราอาศัยใจใหม่ เพราะหัวใจมันเป็นนามธรรมใจใหม่ ถ้าไม่คิดก็หัวใจไม่มี ถ้าคิดขึ้นมาหัวใจมันมี แล้วมันคิดเรื่องอะไร มันคิดเรื่องธรรมชาตินี้ไง แล้วถ้ามันปล่อยธรรมชาติเข้ามา แล้วตัวมันล่ะ ถ้าตัวมัน นั่นแหละสัมมาสมาธิ ถ้าสัมมาสมาธิที่ มันฝึกหัดใช้ปัญญา มันจะเห็นความแตกต่าง นี่ไง ข้างนอก ข้างใน มันอยู่ตรงนี้ ข้างนอก ข้างใน คิคออกข้างนอก

เวลามันกลับเข้ามาข้างใน แล้วถ้าคนที่มันเห็นสติเห็นปัญญาขึ้นมาอย่างนี้แล้ว เวลาจะ พิจารณา เวลาพิจารณาไปแล้ว โอ้โฮ! ตอนที่ทำสมาธิก็ทำสมาธิมาตลอด สมาธิมันแก้กิเลสไม่ได้ ตอนที่ฝึกหัดใช้ปัญญา โอ้โฮ! มันมหัศจรรย์มากเลย พอมันมหัศจรรย์มากเลย ใช้แต่ปัญญาๆ ไป พอสมาธิมันอ่อนลง สมาธิมันเบาบางลง มันก็เป็นสัญญา พอสัญญาก็ตะบ๊องมันจะทำมันไป อยู่ นั่นนะ มันก็ไม่ได้หรอก คนที่ยังไม่เป็นมันก็ต้องดิ้นรนไปอย่างนี้ จนกว่าทำแล้วมันกระเสือก กระสนจนเต็มทีของมันแล้ว แล้วมันจะไปทางไหนล่ะ มันจะไปอย่างไรดี ๆ จะหาทางแล้ว

นี่ไง อตตกิลมถานุโยค กามสุขัลลิกานุโยค เวลามันทุกข์มันยาก อตตกิลมถานุโยค เวลามัน สุขขึ้นมามันก็เป็นกามสุขัลลิกานุโยค แล้วพอดีมันอยู่ที่ไหน มัชฌิมาปฏิปทา ความพอดี ความพอดีมันต้องมีสติมีปัญญาของมันไง ถ้ามีสติมีปัญญา เวลาพระพุทธศาสนาสอน สอนอย่างนี้ เวลาใจที่สัมผัสธรรมได้ สัมผัสอย่างนี้

แต่เวลาภาวนาไปจิตมันสงบขึ้นมา เห็นเทวดา เห็นอินทร์ เห็นพรหม โอ๊ย! รู้วาระจิตของคน รู้หัวใจของคน...เห็น จิตส่งออก การเห็นนั่นนะจิตส่งออก วัฏฏะมันมีใจ เวลาเขาไม่เชื่อว่า นรกสวรรค์มี ทุกอย่างมี เขาไม่เชื่อ เวลาไม่เชื่อขึ้นมาก็บอกสวรรค์ในอก นรกในใจ...ใช่ เพราะ มันจับต้องได้ มันรับรู้ได้ สวรรค์ในอก นรกในใจ แล้วมึงตายแล้วไปไหนล่ะ

ในปัจจุบันนี้สวรรค์ในอก นรกในใจ สุกโต ถ้าปัจจุบันนี้สุกโต อนาคตมันก็จะสุกโต ถ้าในปัจจุบันนี้มันมีแต่นรกอเวจี อนาคตมันจะไปไหนล่ะ มันก็ไปนรกอเวจี นี่ไง สวรรค์ในอก นรกในใจ

แต่เวลาจิตมันไปแล้ว นี่ว่ามีดีใจ นรก สวรรค์ใจ เทวดา อินทร์ พรหมใจ มิติหนึ่งใจ เป็นภพ ชาติที่จิตนี้ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะใจ ใครจะเห็นหรือไม่เห็น ใครจะรู้หรือไม่รู้ เรื่องของ เอ็ง นี่ธรรมะเป็นธรรมชาติ เวลาธรรมะเป็นธรรมชาติ เทวดา อินทร์ พรหม เอ็งเคยเห็นไหม เอ็ง

เคยเห็นธรรมชาติอย่างนี้ไหมล่ะ ธรรมชาติที่มันไปพักเวลาที่มันทำบุญกุศล เอ็งเคยเห็นไหม เอ็งก็ไม่เคยเห็น แล้วว่าธรรมะเป็นธรรมชาติไง แล้วกิเลสเป็นธรรมชาติหรือเปล่าล่ะ กิเลสก็เป็นธรรมชาติไง

แต่ถ้าเราเป็นอริยสัจ ศาสนาพุทธสอนเรื่องอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ทุกข์เป็นความจริง ที่ว่า ความอาลัชวารณ์ ความอ้อยสร้อย ความทุกข์อันละเอียด ถ้าเป็นทางโลกเขาไม่ใช่ ความทุกข์นะ แต่ถ้าเป็นทางธรรม มันยังมีของมันอยู่ เวลาถึงที่สุดแล้วจิตเดิมแท้ที่ส่องใส มันใส มันก็เศร้าหมอง มันใส มันก็อ้างว้าง มันใส มันก็ว่าเหว มันใสขนาดไหนนะ แล้วใสแล้วไปอยู่กับใครล่ะ ใสแล้วใสอย่างไร นี่ถ้าความทุกข์อันละเอียดไง

ความทุกข์มันมีหลายชั้นหลายชั้นนัก ไอ้ของเราความทุกข์ ไม่มีตั้งคำใช้ ทุกข์เพราะเขาทวงหนี้ ถ้าเขาทวงหนี้ เป็นทุกข์ แต่ถ้าเราเป็นเจ้าของหนี้ เป็นความสุข เอ็งไปทวงหนี้ก็เป็นทุกข์นะ ถ้าเขาไม่ให้เอ็ง เอ็งก็อดนะ

เวลาเราเห็น เราก็ก่อนนี่เป็นทุกข์ไง แต่ถ้าเป็นเรา ไม่ทุกข์ ถ้าเป็นเรา ดีไปหมด นี่ไง ถ้ามันไม่เห็นกิเลส ไม่เห็นภวาสวะ ไม่เห็นภพในความตั้งอยู่ของความคิด ไม่เห็นนะ มันไม่เห็นเพราะมันไม่รู้ไง พอไม่เห็นไม่รู้ก็ไม่ใช่อริยสัจไง แล้วก็ออกไปรู้ไม่รู้นี้ ว่าปัญญาภายนอก ปัญญาภายใน เห็นไม้กัน ไปเรื่อย แล้วปัญญาจริงๆ เป็นอย่างไร

ปัญญาในพระพุทธศาสนา ปัญญาในพระพุทธศาสนามีครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว ถ้ามันเป็นจริงในใจเราแล้ว เวลามันเป็นธรรมจักร เวลาปัญญามันหมุน เวลาปัญญามันหมุนมันมีความมหัศจรรย์ของมัน ถ้ามหัศจรรย์ของใจ ใจมหัศจรรย์แล้ว กิเลสที่มันซ่อนๆ อยู่ในหัวใจ พอมันเห็นปัญญานี้ก็กำราบปราบปรามมัน

สิ่งที่เวลาไปศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ในตู้พระไตรปิฎก เวลาศึกษามาแล้วมันก็นอนกระดิกเท้าละ เออ! ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราไม่รู้เรื่อง เราไม่สน เวลาธรรมจักร คีล สมาธิ ปัญญา ไม้มันเข้าไป จักรมันหมุนเข้าไป เวลาธรรมจักรเป็นความทุกข์ความยาก มันฟาดมันฟันในหัวใจมันทุกข์มันยากนัก เวลามันเป็นธรรมจักร สิ่งที่เป็นธรรม ถ้ามันบีบบี้สิไฟกิเลสเข้ามา นั่นแหละ กิเลสมันเดือดร้อน เวลาศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้ามันกระดิกเท้าเลย เออ! ศึกษาแล้วมันบังงาอ้างธรรมะนั้นบิดเบือนไป เขาเรียกว่าเลียงบาติไง แต่ถ้าเวลาเป็นจริงๆ ขึ้นมา ถ้าเป็นสัจจะความ

จริงกิเลสมันจะไปอยู่ที่ไหน นี่ไง ไม่เห็นกิเลส ไม่รู้จักกิเลส เวลามันบีบบีบสี่ไฟเข้าไปใน
ธรรมจักรแล้วมันจะเห็นความมหัศจรรย์ แล้วความมหัศจรรย์มันอยู่ที่ไหนละ

เวลาการศึกษา เวลาไปทำงานขึ้นมา มันต้องมีที่ให้ดูใช่ไหม แต่เวลาจริงๆ ขึ้นมาแล้วมันต้อง
อยู่ในใจของสัตว์โลกใช่ไหม มันเป็นปัจจัยตั้ง สันติภูมิจอกในหัวใจนั่นใช่ไหม ถ้าเป็นปัจจัยตั้ง
สันติภูมิจอกในใจนั่น ถ้าใจมันเป็นจริงๆ ขึ้นมา มันเหนือโลก มันเหนือโลกเหนือสงสาร ถ้าเหนือ
โลกเหนือสงสาร แต่มันเกิดในใจของมนุษย์นี่แหละ มันไม่เกิดมาจากที่ไหนหรอก ฉะนั้น เวลา
สั่งจะความจริงที่ครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติมามันเป็นอย่างไร

แต่เวลาพูดมาการศึกษา การศึกษามันก็ใช่ ศึกษามานะลูก ศึกษาธรรมะองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า แต่กิเลสมันกระดิกเท้า กิเลสมันกระดิกเท้าเลย เออ! ศึกษา เดี่ยวเอ็งก็มายอม
จำนนทุกหมุด เดี่ยวภูเขาเอ็งออกไปภูถู่ถู่กันได้

แต่ถ้าเป็นศีล สมาธิ ปัญญา ที่เรามาวัดมาวากันก็เพราะเหตุนี้ไง มาวัดมาวามาขังมันไว้ มา
ขังมันไว้ ถ้าอย่างมาก็ให้ความคิดมันอยู่มันสมองนี่ อยู่ในร่างกายนี้ อย่าไปเบียดเบียนคนอื่น
อย่าไปกระทบกระเทือนใคร เอามันให้ได้ เอามันให้อยู่ นี่ไม่อย่างนั้นนะ เวลามาแล้วมันวุ่นวาย
ไปหมด วุ่นวายไปหมด ส่งออกทั้งนั้นนะ นี่การส่งออกนะ

นี่พูดถึงว่าฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ เราเกิดเป็นมนุษย์นะ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ลากอัน
ประเสริฐ ลากอันประเสริฐได้ชีวิตนี้มา ชีวิตนี้มีค่ามาก เวลาตายไปแล้วเขาไปเช่นไรหัวกันตาม
สามแยกสี่แยก เวลาคิดถึงกัน คิดถึงกันก็คิดถึงเพราะเราได้อยู่ด้วยกันไง ถ้าเราไม่เคยพบเห็นหน้า
กันเลย เราจะคิดถึงกันไหมละ นี่ไง เวลาตายไปแล้วก็มาห้วงหาอาลัยอาวรณ์เท่านั้นนะ

แต่ถ้ามันอยู่นะ เราเห็นแล้วมันสังเวชใจ เข้าขามเย็นขาม ทำไปพอเป็นพิธี แล้วเขาอยู่กันสุข
สงบระงับ มิ่งมาจากไหนมิ่งมาวุ่นวายในวัดกูนี้ มิ่งมาจากไหน วัดกูเขาอยู่กันด้วยความสุขสงบ
มิ่งมาจากไหนมิ่งจะมาวุ่นวายในวัดนี้ เอ็งชอบสิ่งใดก็อยู่ในวัดของเอ็งสิ อยู่ในกลุ่มชนของเอ็งสิ

ถ้าวัดปฏิบัติเขาเป็นอย่างนี้ไง มีหุมีตาลี ฝีกหัด คุณเขาทำ คุณเขาทำว่าเขาทำอย่างไร แล้ว
ทดสอบสิ พิสูจน์สิว่าเขาทำไม่ใช่ เขาทำผิด เราทำได้ดีกว่า เราเหนือกว่า ลองมาสิ ไม่มีอะไร
ทั้งสิ้น

โลกธรรม ๘ อยากมีหน้ามีตา อยากมีคนเคารพนับถือ ก็เคารพนับถือบ้านมิ่งสิ มิ่งมาที่นี่
ทำไม อย่างมาที่นี่ อย่างมาวุ่นวายที่นี่ ที่นี่สำนักปฏิบัติ เอวัง